- Jaahas, sun työvuoro loppuikin jo. Kiitti kun jaksoit tehdä pitkän vuoron. - Mua ahdistaa mennä kotiin. Voinko jäädä bisselle? Avaan oluen ja huokaisen syvään tehden itselleni mukavan istuinpaikan maitolaatikosta keittiön nurkkaan tarkastellen samalla työvuorolistaa. Huominen vapaapäivä sai ihoni kananlihalle. Kotona olo puistattaa. Yritän hörppiä oluttani mahdollisimman hitaasti, kuin elämäni hukkuisi pullonpohjalle jos oikein kovin niin toivon. - Hei, onko sulla kaikki hyvin? - Joo, kyl tää tästä. Kiitos oluesta! Nähdään ensi viikolla. Vedän karvakauluksisen hupun päähäni ja astun keittiön takaovesta mustavalkoiseen iltaan. Lumi narisee astellessani pimeydessä. Ääni muistuttaa hampaiden narskuttelua verenmaku suussa, pelon työntäessä sisäelimeni kurkkuun niinä hetkinä, kun ei osaa ennakoida lyökö toinen vai sammuuko ennen sitä. Kävelen pitkää suoraa ajatuksissani, kun nään huppupäisen hahmon suoraan edessäni katselevan minua. Sykkeeni kuuluu rinnastani läpi. - Excuse me, but I'm lost. Do you know where is this place? Mies kysyy hymyillen ja kiskoo huppua päästään näyttäen osoitetta puhelimestaan. Ensimmäinen ajatukseni on, että olen hullu, jos lähden saattamaan tuntematonta talvipimeässä tien neuvomisen sijaan. Itseäni saan syyttää, jos jotain sattuu. Kotiinmeno ahdistaa kuitenkin enemmän ja päätän kävellä miehen kanssa. Alkukankeuden jälkeen keskusteltavaa riitti niin paljon, että kun pääsimme perille noin puolen tunnin päästä, tuntui kuin kaikki olisi jäänyt kesken. - May I have your phone number if I get lost again?, hän kysyi silmät tuikkien. Kotiin kävellessäni, pelon koko ajan enemmän rintaa puristaessa tajusin, etten ollut hymyillyt tai tuntenut olevani yhtä vapautunut pitkiin aikoihin ennen äskeistä hetkeä. Avaan ulko-oven. Haistan kitkerän viinan. Silmissäni sumenee. Aamulla meikatessani silmän alle kohonnutta mustelmaa hymyilen kyynelten läpi,luen yöllä saamani viestin: "I want to be lost again! - Carlos"